

CASAL

INSTANTS

EL TEMPS DE GAUDIR

SUMARI

UNA MIRADA AL PASSAT

L'empremta de Manel Baró al Casal

De Manel Güell

La revista d'agost del 1969

Especial Festa Major

ENTREVISTA

Neus Fransi, el llegat de la dansa

TAULA & VILA

Telm Huguet, humanista i mestre

ACTUALITAT DE L'ENTITAT

Notícies més destacades dels darrers mesos

INSTANTS

El temps de gaudir

Reportatge fotogràfic
de Toni Galitó

Un any més, l'Escola de Dansa Assumpta Trens del Casal ho ha tornat a fer: ha omplert el teatre del Casal de gom a gom, en dues sessions molt emocionants, de públic que anhelava veure el resultat final de tot el curs de dansa, el festival de final de curs.

Enguany, la peça ha volgut presentar una reflexió sobre el pas del temps i s'ha titulat "Kairós", que és un concepte de la filosofia grega que representa el moment de les coses importants, l'oportunitat, el moment just i adequat, l'hora del gaudi i la fortuna. L'espectacle de final de curs de l'Escola de Dansa Assumpta Trens del Casal es va dividir en quatre blocs: el primer, dedicat al moviment de la Terra, el Sol, les estrelles, la lluna, la foscor i les ombres; un segon bloc que explorava el temps en les dimensions, els volums, l'espai i la llum; un tercer capítol que era un viatge al món dels somnis, l'inconscient, el subconscient, el surrealisme, la psicodèlia i el temps relatiu; i un darrer bloc que tractava el desfasament arrítmic, el temps futur, elèctric i exuberant.

L'espectacle sempre és una mostra de l'evolució de tots els grups que conformen l'escola, un moment d'agermanament i, sobretot, el moment adequat de lluir tot el que s'ha après durant el curs i la professionalitat d'uns 200 alumnes i professors que treballen, dia sí dia també, per oferir cada any al públic l'oportunitat de gaudir i desconnectar, unes hores, amb la millor dansa del territori.

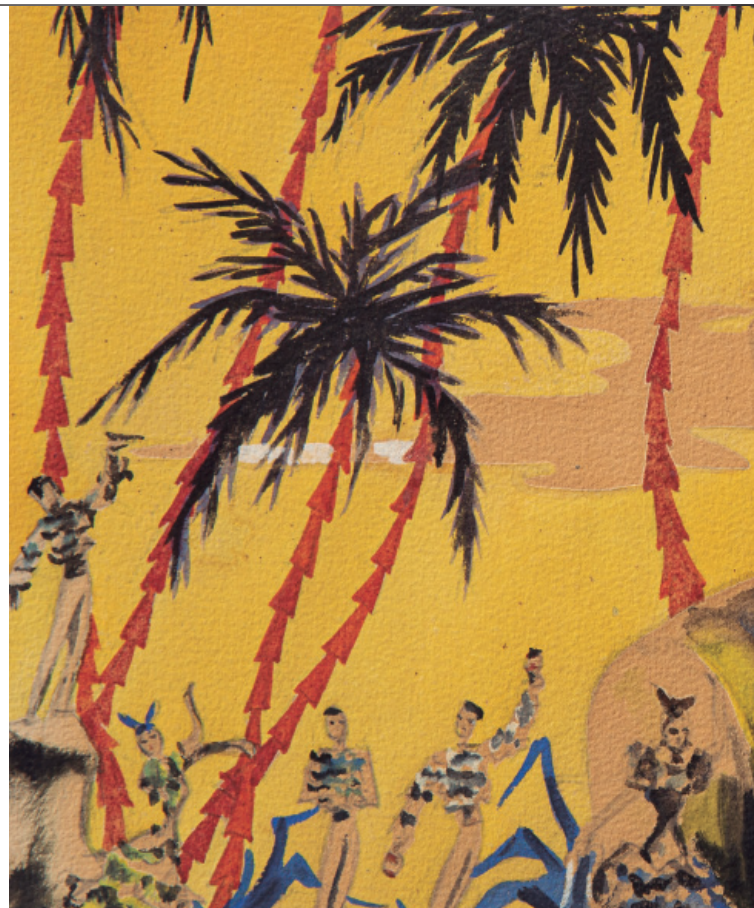
**Els festivals sempre compten amb cartelleria
dissenyada especialment per cadascun.
Enguany el cartell ha anat a càrrec de Nenén**

UNA **MIRADA**
AL PASSAT

L'empremta de Manel Baró al Casal

Manel Güell

Manel Baró Batlle neix el 22 de juny de 1924 al carrer de la Indústria de Vilafranca. Fill de botiguers, estudia fins als 16 anys i ja de molt jove mostra una gran afició pel dibuix, que fins i tot va motivar que el seu professor animés als seus pares a apuntar-lo a dibuix i pintura a Barcelona. Això no va ser possible, però Baró va continuar la seva afició; que va practicar àmpliament mentre feia el servei militar. De retorn a Vilafranca, no vol treballar a la botiga de fruites i verdures de la família i troba feina de dibuixant i de figurinista en revistes barcelonines. Aquesta serà la seva activitat professional, combinada amb dibuixar figurins de moda, cartells, programes de mà, pintures i similars. Va treballar com autònom i la seva formació va ser totalment autodidacta.

Manel Baró també era aficionat al cinema de ben petit, i visitava el Bolet i el Casal cada diumenge, especialment per les pel·lícules

Dibuix de Manel Baró anunciant un ballet de l'Assumpta Trens el 1950

Decorat de Baró pel Follies TEC

musicals nord-americanes. També l'atreia el teatre i va participar com actor al grup de teatre vilafranquí anomenat VAC i posteriorment com a director al grup CIT (Compañía Improvisada de Teatro). El 1950, l'associació anomenada TEC (Tec Esports Club) li proposa muntar i dirigir un espectacle de music-hall, seguint l'estil dels espectacles amb actuacions musicals individuals i de grup, coreografies i números còmics. El TEC era una entitat formada per gent jove que inicialment tenia com objectiu l'esport i, com diu el seu nom, compartir tecs. Va arribar a tenir 80 socis, publicar una revista de l'entitat i realitzar múltiples activitats, des dels balls de Carnaval del Casino a excursions a peu i activitats teatrals. La proposta teatral rep el nom de *Follies TEC* i se'n representen fins a 14 sessions al Casino i al Casal.

Els espectacles dels *Follies TEC* constaven d'uns 27 quadres o actes musicals, combinats

amb uns gags còmics entre quadre i quadre. Disposaven de decorats dibuixats pel mateix Baró i de música en directe amb l'orquestra Savoy, ampliada amb més músics i dirigits pel Pau Valls i l'Àngel Ferrari. A l'espectacle hi participaven unes 60 persones entre actors, ballarins i ballarines, cantants i tècnics, als quals calia afegir els músics. L'èxit del muntatge fou espectacular, fet que va obligar en els tres anys a ampliar el nombre de representacions programades. El setmanari *Panadès* en fa grans elogis en les seves crítiques. Només la revista *Acción Católica* hi troba alguns problemes morals. L'ànima de l'espectacle era Manel Baró, tal com diuen les persones que hi van participar. Baró triava les músiques, dibuixava els vestuaris i els decorats i dirigia tot l'espectacle. El ballet de l'Assumpta Trens del mateix Casal també va participar en l'espectacle.

Decorat de Baró pel Follies TEC (2)

Baró projectava al teatre les fantasies dels musicals que tant li agradaven. L'impacte social d'aquest espectacle encara ara és recordat per molts vilatans. Va ser una alenada d'aire fresc, creativitat i alegria en una Vilafranca del 1950 que encara tenia cartilles de racionament i que vivia en un món cultural gris degut a la censura pròpia del règim franquista.

Després de l'experiència del *Follies TEC*, Manel Baró ja no dirigeix cap altre espectacle musical o teatral. En canvi participa de manera molt activa en els espectacles de la secció de dansa del Casal dirigida per l'Assumpta Trens, de qui era molt amic. La seva col·laboració era en el disseny dels decorats, del programa i, pel que sembla, també en la tria de les músiques. Hi va participar durant 44 anys, fins el 1995.

Manel Baró era un personatge molt sociable i molt conegut a Vilafranca, que es feia amb tothom. A més dels seus dibuixos professionals en els revistes, Baró era conegut pels seus excel·lents dibuixos dels balls i temes de la festa major, cartells i programes de mà d'actes locals.

Caricatura de Baró dibuixada per Baró 1951
Setmanari Panades

UNA MIRADA AL PASSAT

1969

A l'espai de la **REVISTA CASAL** del nostre web hi trobareu l'exemplar escanejat per poder gaudir de tots els detalls.

La revista de l'entitat d'agost de 1969 dedica la seva portada a un dels elements més emblemàtics de la més típica, el Drac de Vilafranca.

En aquell número, la publicació assolia el seu primer aniversari i ho feia recuperant un article de la primera època de la revista de 1931, que portava per títol 'La grandesa i la decadència de la Festa Major' i que us recomanem recuperar ja que detalla un episodi de 1888 que comportà la pèrdua de la part popular de la festa.

La frase **“No és el color de la pell qui separa a les persones, sinó el color de les idees”** acompanyava la difusió de la que es considerava la pel·lícula de l'any, **ADIVINA QUIEN VIENE ESTA NOCHE.**

El butlletí incloïa un racó poètic amb un poema de Josep Mª Font i Raventós.

ALS CASTELLERS

Porteu a dins, la força dels temps vells que renoven els anys, amb saba nova; la valentia jove i el novell anhel de triomfar en la dura prova.

Sou l'esforç que no es trenca ni decau, del braç agermanat i del cor noble, i al carrer ple de sol i de cel blau, alceu amunt la fortitud del poble.

No us descoratja el caure esgavellats un i altre cop; amb ànims abrandats, aixequen el castell de la victòria...

Si del treball la força del país nostrat, el vostre gran anhel seguís i alcés la Pàtria, com castell de glòria!

La nit de l'1 de setembre de 1969, la platea del teatre va acollir un 'Magnífic' ball de Festa Major, amb un dels grups de moda a l'època, que triomfava amb pasdobles com 'El beso' i que actuaven acompanyats de 'Los Broches'. Ens referim a **LOS JAVALOYAS.**

ENTREVISTA

Neus Fransi Pey

El llegat de la dansa

Joana Sadurní

Fotografia: Toni Galitó

La Neus Fransi enllaça dos mons diferents: la llengua francesa i la dansa. El francès ha estat la seva professió, i la dansa una passió: continua amb totes dues a dia d'avui.

Com vius la dansa?

La dansa ha anat sempre amb mi, m'ha fet conèixer el meu cos i aprendre a treballar-lo. M'ha donat moltes coses, i de més gran sé que m'ha donat la vida perquè m'ha ajudat en els moments més difícils. Ha estat una mà drete física i moral, la meua passió: sempre m'ha agradat l'esport, però la dansa m'encanta i n'he fet de totes les vessants. El meu orgull més gran és veure que hi ha persones que he format que els apassiona la dansa i se l'estimen, professors que eren alumnes, el planter que tenim... És un orgull poder transmetre la meua il·lusió a altres persones.

Com vas començar a fer classes de dansa?

Feia llengua i literatura francesa al Col·legi-residència de l'Arboç, i el director va voler posar judo pels nens i ballet per les nenes i em va demanar que busqués algú que fes les classes de ballet. Com que jo havia fet ballet tota la vida em va dir que ho provés, i ja hi vam ser.

Després vaig crear una escola allà perquè les alumnes que tenia van trobar un celler modernista com a espai per les classes, i cap al 1994 va ser quan vaig agafar la direcció de l'escola de dansa del Casal.

Quin ha estat el teu vincle amb l'escola de dansa?

Quan tenia sis anys, el meu pare em va apuntar a dansa amb l'Assumpta. Ella devia veure que tenia potencial i em va enviar a Barcelona a fer classes amb en Joan Tena, i vaig professionalitzar-me a França, on seguia els meus estudis i on també feia dansa, i em vaig acabar diplomant a la Universitat Autònoma. Quan tenia la meua escola de dansa de l'Arboç va ser quan en Jaume Massanell, el Manel Baró, el Josep Gol i l'Antoni Mestres em van demanar que portés la secció de dansa del Casal, i no ho tenia clar. Però quan em van dir que si no ho feia la sala de dansa del tercer pis acabaria sent unes golfes, m'hi vaig posar. En aquell moment l'escola del Casal només tenia 15 alumnes. Vaig agafar la sala 4, vaig afegir unes dutxes i vestidors i vaig embolicar amics i professionals perquè m'ajudessin a tirar-ho endavant. Ara he estat fent formació al Casal quasi 30 anys, i seguiré per aquí mentre el físic m'acompanyi perquè és una feina que

“La dansa és un art, i a mi m’ha salvat la vida”

m’omple. Si segueixo aquí és perquè tinc una feina que m’il·lusiona cada dia, però he anat delegant coses perquè tenim un planter que em deixa molt tranquil·la.

Què va suposar fer la recerca de l’Assumpta Trens “Puntes sobre fusta”, que es va publicar el passat 2022?

Per nosaltres va ser tornar enrere, trobar les arrels que ja coneixíem i remenar la història. Vam retrobar coses i gent que coneixíem. A mi em va fer recordar quan era una nena petita i se m’obria un món que no coneixia, també vaig tornar al què vaig reprendre quan vaig posar-me a ensenyar a aquesta escola, i em va fer resseguir tot el recorregut.

La dansa és una disciplina que es diferencia d’altres esports.

La dansa no és un esport. Es pot aplicar com a esport, però és un art. La gent que fa esports com gimnàstica rítmica o natació sincronitzada ha de fer classes de dansa per adaptar-ne el moviment, i fins i tot he vist, al Canadà, com els jugadors de futbol americà tenen la dansa com a assignatura. L’esport et pot portar a competir i a fer moltes coses, però la dansa és molt més completa, i ens dona beneficis diferents: equilibri, control, treball de peu, correcció postural... Fa anys vaig tenir un ictus i sé que la dansa em va ajudar molt en la recuperació a l’hospital, perquè de seguida feia els exercicis de manera molt metòdica i interpretant sempre el que em deia el cos; per això dic que la dansa m’ha salvat la vida.

Has explorat totes les disciplines de dansa. Com esculls, o com t’escull, una disciplina?

Abans era diferent, perquè hi havia menys diversitat. Barcelona va ser pionera en dansa contemporània, i a la nostra escola els grups amb menys alumnes són els de clàssic. Quan una alumna es queda a la dansa clàssica o ho fa tot saps que li encanta la dansa, que amb el seu cos han experimentat tot el

treball que els dona el clàssic; però encara que facin altres estils intentem que tots els escalfaments tinguin la base tècnica del clàssic. I realment es nota molt, fent qualsevol estil de dansa, quan un alumne ha passat pel clàssic. També es nota qui fa dansa: recordo un pilar dels Castellers amb el Marc Fernández com a anxaneta sobre l’Olga Álvarez que era de pell de gallina... Escollir una disciplina és una tasca molt personal, només es pot saber provant-les.

En una entrevista del 2016 comentaves la diferència entre nens i nenes pel què fa al nombre d’alumnes. Avui dia segueix vigent, o s’ha notat un canvi?

Malauradament hi ha pocs nois, actualment en tenim una quinzena però sovint marxen durant l’època en què estan a l’institut per pressions socials i bullying. Ara no passa tant com abans, però segueix passant; i això acaba fent que molts dels nens marxin: crec que en aquests casos és molt important el cercle social, que l’entorn acompanyi.

Quina és l’herència d’Assumpta Trens a l’escola d’avui?

L’Assumpta era una persona molt especial, una dona pionera als anys 50. Hi va haver tota una generació de dones que van passar per ella. El fet que jo, com a alumna de l’Assumpta, agafés aquesta escola, que exalumnes de l’Assumpta tornessin anys després, i que les seves filles segueixin aquí, vol dir que hi ha un referent a Vilafranca. He tingut alumnes filles d’alumnes meves, alumnes nètes d’alumnes que havia tingut l’Assumpta... Les altres escoles puntals de dansa de Vilafranca, totes amb la seva personalitat, han sortit d’alumnes de l’Assumpta i d’aquesta escola. Ella es va envoltar de gent implicada en la cultura vilafranquina i dels seus “nens” que l’ajudaven, i ens va moure per fer una cosa que no coneixíem i que, al descobrir-la, segueix sent-hi a dia d’avui: la nostra escola té un segell molt personal.

TAULA&VILA

Telm Huguet *Humanista i mestre d'obra de la Vilafranca que ens ha arribat*

Imma Pulido

Fotografia: Fèlix Miró

Els dubtes i les reflexions són inherents a les persones sàvies, resava la filosofia dels grans grecs com Sòcrates primer o Aristòtil després. I molts altres, fins arribar al segle XXI, han teoritzat sobre les afirmacions categòriques de la ignorància i les incerteses que genera la saviesa. Però més enllà dels textos, la simple observació ens confirma quan estem davant d'una persona sàvia: rica en bagatges, esplèndida en ajuda, àvida d'aprenentatges, observadora curiosa i sobretot abundant d'humilitat.

I una conversa amb en Telm Huguet encaixa a la perfecció en aquesta definició. Escoltar-lo el passat 15 de març a les sessions de Taula i Vila del Casal, al restaurant Mussonades, fou, més que una tertúlia sobre la seva trajectòria, una exposició del seu llegat humanístic plasmada a cadascuna de les moltes facetes d'aquest mestre de professió que ha dedicat la vida a l'activisme per la democràcia, la fraternitat, la justícia social, la llengua o la cultura. "Un etern aprenent i conversador insaciable, curiós per conèixer i observador, a qui li agrada convèncer, sense que les seves conviccions siguin

dogmes", afirmava el president del Casal, Marcel Esteve, en la seva presentació.

Tot plegat acompanyat d'una fina ironia a mig camí entre l'humor i l'entremaliadura sorneguera, que en Telm Huguet reivindica com un element essencial per a la vida i que el porta a mirar-la des de l'experiència "d'un exemplar de gairebé 95 anys amb tot el que això comporta". Una retrospectiva en la qual destaca el respecte com la clau de l'existència per afrontar un futur incert, condicionat per l'evolució d'una humanitat que "neix i mor cada dia com un element dinàmic i contradictori, i pel que anem caminant amb la il·lusió de trobar bondat".

I parlant de pols oposats es defineix més partidari de Camus, "amb allò de ja que hi som aprofitem-ho, que no pas del deixar-ho córrer de Nietzsche" o més de romànic que del gòtic, perquè la circularitat de l'arc romànic i la senzillesa de la seva arquitectura "deixen volar el pensament i les reflexions humanes", mentre que el gòtic, amb els arcs tancats a la part superior, "és precisos però no et deixa dir res. Ja t'ho diu tot".

Vocació social

Malgrat les limitacions d'una conversa fluïda amb en Telm Huguet, per l'edat i el desgast de l'oïda, la vetllada va permetre conèixer moltes de les seves activitats a l'entorn de l'església, l'Agrupació Folklorica del Casal, l'Acció Catòlica, els projectes d'acció social, la cultura, el món cívic, l'impuls a la Joventut Obrera Cristiana (JOC), l'Òmnium Cultural, el Centre Excursionista del Penedès, el món del bàsquet, l'UGT, l'Espinguet, l'Agrupació Polifònica de

Vilafranca, l'Associació de Veïns del Poble Nou, la regidoria de cultura de l'ajuntament o la militància política al partit dels socialistes, entre un inacabable etcètera.

De la JOC, per exemple, Huguet recorda "la contradicció constant" que suposava un moviment de renovació obrera i social que havia nascut a Bèlgica amb l'immobilisme de l'església catòlica durant el franquisme. La de Vilafranca, que ell va presidir, va ser una de les primeres cèl·lules de la JOC després de les del barri de Sants de Barcelona i treballaven amb un mètode d'anàlisi dels problemes obrers i socials que consistia en analitzar casos concrets de situacions de la vida, fer-ne un judici d'acord als principis dels Evangelis i una reflexió de la manera d'actuar davant del fet estudiat.

Després de la JOC va arribar a l'Agrupació folklorica del Casal de la mà de dos amics, en Jaume Palau i en Joan Virgili amb els quals van organitzar concerts dels Setze Jutges que omplien de gom a gom el vestíbul del Casal, inclòs el d'un Serrat que tot just començava, i que van passar a la sala gran del Casal. Pel concert d'en Raimon van vendre 1.800 entrades i el dia abans del concert, el divendres, van rebre un telegrama anunciant que el cantautor no actuaria a Vilafranca. Sense pensar-s'ho van agafar el cotxe i van marxar a Figueres on actuava en Raimon i on els va explicar que l'endemà dissabte al matí havia de ser a casa seva a Xàtiva per enregistrar les cançons d'Eurovisió. No conformats, els vilafranquins van argumentar que havien estat els concerts de molta gent que "se la jugava" organitzant els seus concerts els que l'havien fet famosos per arribar al festival europeu. En Raimon, després de rumiar-hi va respondre: "demà en Raimon serà a Vilafranca, a les 12 de la nit. Arribaré en un taxi Mercedes blanc". I així fou, puntualment.

Posteriorment des de la folklorica va néixer l'Espinguet perquè van considerar que el Casal era la institució que tenia un biaix més popular: "tothom anava al Casal, d'una classe o d'una altra o d'un pensament o un altre. El Casal era un espai obert".

També recorda quan es va enfrontar a l'alcalde Melo, amb altres membres del Consell Pastoral, per dir-li que "això de pujar tots els regidors al presbiteri per l'ofici de Festa Major, s'ha d'acabar" i lo de tocar l'himne nacional a l'hora de la consagració encara menys. "El Dr. Melo no em va tornar a saludar mai més".

El Telm va ser també un dels fundadors del grup de joves del TEC junt amb en Massanell, Chulvi o Tarrada i altres joves, en una època en què l'activisme polític portava alguns d'ells a organitzar excursions suposadament pietoses a Lourdes, que acabaven en assemblees a Perpinyà i que sortien puntualment cada dia del bar Torino.

I arribà l'any 79

"Ens pensàvem que la democràcia era l'estació d'arribada, i de fet era la de sortida i havien d'arribar moltes estacions i molts paisatges".

L'arribada de la democràcia i del primers ajuntaments de l'any 79 va ser un "esclat unànim". "Va sortir al carrer la gent que havien estat en política abans de la dictadura i ploraven, perquè ells sabien el que era la democràcia, nosaltres no. Fou una època en què "tot estava per fer" i a Vilafranca van fixar-se com a principal objectiu cultural el de "posar a l'abast de les entitats aquells equipaments que fossin necessaris per fer viure les seves activitats culturals".

Foren temps de gran encerts, com la creació de Ràdio Vilafranca, amb en Josep Gimenez i en Jaume Rafecas o de projectes que no van reeixir, malgrat la seva envergadura, com el d'inclusió de la música a les escoles.

Repassar la vida i els projectes d'en Telm Huguet és repassar la història cultural i social del darrer terç del segle XX a Vilafranca, però escoltar les seves reflexions humanístiques deixa una petjada intemporal. Una empremta d'aquelles que el temps desdibuixa però no esborra i que, en el meu cas, guardaré al costat dels records de les tertúlies sàvies amb en Josep Maria Santacana (Tiburón) o n'Antoni Sabaté Mill, que seguia quan tot just iniciava la meua carrera periodística.

Gràcies Telm, per aquest llegat.

ACTUALITAT DE L'ENTITAT

Toni Galitó

ALIANCES

El nou projecte Ponts de futur rep un premi de la Fundació Pinnae

Com cada any, la Fundació Pinnae atorga Premis Impuls pel Territori a projectes socials, mediambientals, educatius, culturals, de promoció de la salut i esportius que són iniciativa de diverses entitats del Penedès i busquen recursos per poder-se dur a terme. Aquest 2023 el nostre projecte Ponts de Futur es beneficia d'aquests premis: amb aquesta iniciativa pretenem que 50 infants del Centre Obert de Vilafranca tinguin accés a les activitats extraescolars del Casal (bàsquet, dansa, belles arts, teatre...) i disposin dels beneficis de ser soci, contribuint a una desestigmatització de les famílies en risc d'exclusió i creant espais de convivència i solidaritat entre infants amb realitats diverses.

TEATRE

L'adaptació de "Terra Baixa" del Casal viatja a Alcoi i a Girona

El passat 2022, el Casal i el Taller d'Assaig Teatre impulsàvem una ambiciosa adaptació del clàssic "Terra Baixa" d'Àngel Guimerà, que es va representar en dues sessions al nostre teatre. Ara estem d'enhorabona: la peça va ser una de les 4 seleccionades d'entre 130 candidatures al TeatrAm Alcoi, la Mostra Nacional de Teatre Amateur que acull cada any la ciutat valenciana i que es celebra durant el mes de setembre. A més, el 25 d'agost la nostra "Terra Baixa" representarà els ateneus

Toni Galitó

de la Xarxa de Teatres i Ateneus de Catalunya al 23è Festival de Teatre Amateur de Girona! Per altra banda, també es representarà a La Margaridoia dels Monjos al novembre, i a La Lliga de Capellades al desembre: un no parar!

ACTUALITAT DE L'ENTITAT

TEATRE

El grup Portals Escena guanya el IX Premi Rosa Florido del Casal

El passat mes de juny es va donar a conèixer el veredict final de la novena edició del Premi Rosa Florido, guardó destinat a una peça de creació pròpia de grups amateurs i escoles de formació teatral de Catalunya. Enguany hi participaven deu candidatures: Companyia 8, El Coverol, Escorça Teatre, Gespa Teatre, Onze al Teatre, Portals Escena, Magma La Serreta, Punt i Seguit, Teatre Sarau i VadaRetro. La companyia guanyadora ha estat Portals Escena, grup amateur de la companyia La Porta de Fusta de Calafell, amb la seva obra "Més enllà de l'hostal". L'obra ens trasllada a un hostal del segle XIX i presenta uns personatges perduts, forçats a

Fèlix Miró

admetre les seves veritats ocultes quan se'ls porta al límit. El proper mes d'octubre aquesta obra es representarà al Casal, en el marc del Festival Escena Penedès.

TEATRE

Marta Casas Ayats serà la nova directora de l'Escola de Teatre del Casal

Amb motiu de la celebració del vintè aniversari de l'escola de teatre del Casal i de la gran evolució que ha tingut al llarg de les seves set etapes, la Junta ha volgut donar-li un nou impuls i professionalitzar-ne l'oferta. Per això era necessari buscar una nova direcció: la candidatura que s'ha escollit en la convocatòria és la de Marta Casas, educadora social que compta amb una àmplia trajectòria formativa i pràctica en arts escèniques. Ha estudiat al Col·legi del Teatre i a l'Institut del Teatre, té un postgrau en Dansa Moviment Teatre a la Universitat Autònoma i ha rebut formació en trapezi i tela aèria, contorsionisme, cinema i dansa. També ha dirigit, escrit i coordinat obres de disciplines molt diverses, i considera que el teatre és una eina pedagògica

transformadora a nivell social i personal. Creiem que és la candidata ideal per entomar aquest nou projecte, que començarà aquest mateix setembre.

FORMACIÓ

Una vintena de persones, a les Humanitats a la fresca del Casal

Durant el mes de juliol es va celebrar la tercera edició del curs d'estiu d'Humanitats a la fresca del Casal, que com cada any comptava amb la direcció de l'historiador i professor Marc Jobani. Aquest estiu la temàtica del curs va ser un viatge en el temps: els alumnes es van traslladar a l'edat mitjana, per descobrir quin va ser el paper de les dones en la creació de la Catalunya medieval. Durant les 8 sessions del curs, que es duia a terme al pati dels allotjaments Inglada Via de la Fundació Pinnae, van descobrir les funcions de pageses i abadesses, les mares de la casa comtal catalana, les vides alternatives de deodates i beguines... Enguany hi han assistit una vintena de persones.

ENTITAT

El soci del Casal Francisco Romero és el nou alcalde de Vilafranca

El passat 28 de maig es van celebrar les eleccions municipals a Catalunya. A Vilafranca la candidatura guanyadora va ser l'encapçalada per l'enginyer de Telecomunicacions Francisco Romero. Romero és soci del Casal i ha estat implicat en diverses entitats esportives i culturals del territori. Des del Casal li volem desitjar molta sort.

SOM ESTIU

El Som Estiu 2023 es tanca amb més de 300 participants

Com cada any, el Casal de Vilafranca organitza activitats d'estiu per a infants i joves d'entre els 3 i els 16 anys, que s'allarguen de la darrera setmana de juny a la darrera setmana de juliol. L'oferta d'activitats es divideix en dos eixos principals: el Campus de Bàsquet que organitza la SE Casal, i el Casal Creatiu que impulsa l'Escola de Dansa Assumpta Trens del Casal. Aquest estiu, els assistents al campus han pogut gaudir d'entrenaments, jocs i activitats i un stage al Càmping Sant Salvador, i els assistents al Casal Creatiu han viscut la transformació del casal d'estiu en l'Hotel Crea, on rebien convidats molt especials cada setmana i gaudien de la dansa, esport, manualitats i la creativitat. Aquest estiu, el Casal ha acollit més de 330 infants i joves!

